

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 278/2013
22.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Р.П., због кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.П., адв. О.О., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву ЗК 455/11 од 12.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3698/13 од 13.08.2013. године, у седници већа одржаној дана 22.01.2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.П., адв. О.О., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву ЗК 455/11 од 12.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3698/13 од 13.08.2013. године, у односу на повреду Кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву ЗК 455/11 од 12.06.2013. године окривљени Р.П. оглашен је кривим због кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а уколико се иста казна не буде могла наплатити биће замењена казном затвора рачунајући сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне за један дан затвора и обавезан је да плати судски паушал и трошкове кривичног поступка, а приватни тужилац П.Ј. је за одштетни захтев упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3698/13 од 13.08.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Р.П. а пресуда Основног суда у Краљеву ЗК 455/11 од 12.06.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Р.П., адв. О.О., поднео је захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. раније важећег ЗКП-а или члана 438. став 2. и став 3. новог ЗКП-а и због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да се захтев усвоји у смислу навода захтева.

Након што је поднет, захтев за заштиту законитости је у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен јавном тужиоцу, и Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Одредбом члана 604. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 101/11), који се примењује од 01.10.2013. године (Закон о изменама и допунама Законика о кривичном поступку „Службени гласник РС“ број 121/12, у даљем тексту нови ЗКП), предвиђено је да се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењује по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04, 85/05 и др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09 – др. закон, 72/09 и 76/10).

Бранилац окривљеног Р.П. у захтеву за заштиту законитости наводи да су првостепени и другостепени суд доношењем побијаних пресуда повредили закон на штету окривљеног Р.П. из члана 439. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП обзиром да је према наводима захтева кривично дело клевета из члана 171. КЗ за које је окривљени Р.П. био оптужен „декриминализовано“ те је суд требало да одбије оптужбу према окривљеном и примени закон који је блажи за окривљеног, односно закон који је важио у време извршења кривичног дела.

Изнети наводи захтева, по оцени Врховног касационог суда су неосновани.

Из списка предмета произилази да је приватни тужилац П.Ј. дана 13.11.2009. године поднео приватну кривичну тужбу против окривљеног Р.П. због кривичног дела клевете из члана 171. став 1. КЗ те да је након што је дана 13.12.2011. године главни претрес почео, поднеском од 20.03.2013. године пуномоћник приватног тужиоца изменио чињенични опис и правну квалификацију кривичног дела, тако што је окривљеном Р.П. ставио на терет извршење кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим и осуђен по закону.

Из наведеног произилази да је против окривљеног Р.П. вођен кривични поступак због извршења кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим и осуђен, дакле, управо за кривично дело које је, у кривичном Законнику Републике Србије, као такво било предвиђено законом и у време извршења предметних радњи окривљеног и у време пресуђења.

Дакле, „декриминализација“ кривичног дела клевета из члана 171. КЗ у конкретном случају није ни од каквог утицаја на постојање кривичног дела у питању (члан 172. став 1. КЗ) будући да се ради о потпуно другом кривичном делу, чија је законска диспозиција остала неизмењена, и након доношења новог кривичног закона.

Наводи захтева и у ситуацији када се нова инкриминација разликује од старе „да се може тврдити да је реч о другачијем кривичном делу, да је дошло до дисконтинуитета у односу на стару инкриминацију, онда треба узети да се упоређивање у смислу утврђивања који је закон блажи не може ни вршити те у конкретној правној ствари треба применити закон који је важио у време извршења кривичног дела“, нису основани јер у конкретној ситуацији се не поставља питање примене блажег закона будући да уместо кривичног дела клевета из члана 171. изменама КЗ-а није прописана никаква „нова инкриминација“ него је то дело брисано из кривичног законодавства Републике Србије.

Стога су по налажењу Врховног касационог суда неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да је доношењем правноснажних пресуда повређен закон из члана 439. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП на штету окривљеног Р.П.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Р.П., као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и образлаже повреду закона и то одредбу члана 368. став 1. тач.11) Законика о кривичном поступку („Сл. лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Сл. гласник РС“, број 58/04... и 76/10) сматрајући је повредом поступка из члана 438. став 2. и 3. "новог" ЗКП. Међутим, по ставу Врховног касационог суда, имајући у виду и да члан 438.ЗКП не садржи три него само два става, ова повреда, у зависности од датих разлога, одговара одредби члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тач.2) Законика о кривичном поступку ("Сл. гласник РС" бр.72/2011...45/2013) а који се у смислу одредбе члана 608. примењује почев од 1. октобра 2013. године (изузев у поступку за кривична дела за која је посебним законом одређено да поступа јавно тужилаштво посебне надлежности) којим даном и престаје да важи наведени ранији Законик о кривичном поступку (члан 607.став 1.).

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП одређено је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон а одредбом става 4. истог члана, одређени су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости због повреде закона и то таксативним набрајањем повреда које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3), и члан 441. став 3. и 4.) те је тако овом одредбом право окривљеног на подношење захтева за заштиту

законитости, због повреде закона, ограничено у погледу разлога искључиво на ове повреде.

Имајући у виду цитиране законске одредбе Врховни касациони суд налази да ова повреда закона не представља закоником (члан 485. став 4. ЗКП) дозвољен разлог за подношење захтева па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости у овом делу одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, а у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.